

STANOVISKO EVROPSKÉ CENTRÁLNÍ BANKY

ze dne 22. srpna 2018

k přezkumu obezřetnostního zacházení s investičními podniky

(CON/2018/36)

(2018/C 378/04)

Úvod a právní základ

Evropská centrální banka (ECB) obdržela dne 26. ledna 2018 žádost Evropského parlamentu a dne 29. ledna 2018 žádost Rady Evropské unie o stanovisko k návrhu nařízení Evropského parlamentu a Rady o obezřetnostních požadavcích na investiční podniky a o změně nařízení (EU) č. 575/2013, nařízení (EU) č. 600/2014 a nařízení (EU) č. 1093/2010 a k návrhu směrnice Evropského parlamentu a Rady o obezřetnostním dohledu nad investičními podniky a o změně směrnice 2013/36/EU a 2014/65/EU ⁽¹⁾ (dále jen „navrhované nařízení“ a „navrhovaná směrnice“, společně jen „navrhované akty“).

Pravomoc ECB zaujmout stanovisko je založena na čl. 127 odst. 4 a čl. 282 odst. 5 Smlouvy o fungování Evropské unie, neboť navrhované akty obsahují ustanovení, která mají vliv na úkoly ECB týkající se politik, které se vztahují k obezřetnostnímu dohledu nad úvěrovými institucemi, jak je uvedeno v čl. 127 odst. 6 Smlouvy a článku 1 nařízení Rady (EU) č. 1024/2013 ⁽²⁾, a na to, jak Evropský systém centrálních bank přispívá k řádnému provádění opatření, která přijímají příslušné orgány v oblasti stability finančního systému, jak je uvedeno v čl. 127 odst. 5 Smlouvy. V souladu s čl. 17.5 první větou jednacího řádu Evropské centrální banky přijala toto stanovisko Rada guvernérů.

Obecné připomínky

ECB podporuje cíl navrhovaných aktů, kterým je stanovit obezřetnostní rámec, jenž je lépe přizpůsoben rizikům a obchodním modelům různých druhů investičních podniků.

I když ECB obecně podporuje záměr, aby se na systémově významné investiční podniky vztahovala stejná obezřetnostní pravidla jako na úvěrové instituce, navrhované akty by měly být pozorně posouzeny, aby se zabránilo nezamýšleným důsledkům pro jiné právní akty Unie z důvodu změny definice úvěrových institucí. Toto stanovisko poukazuje zejména na některé důsledky v oblasti statistiky. Tyto důsledky však nejsou omezeny jen na tuto oblast.

V současnosti mohou být způsobilými protistranami pro operace měnové politiky Eurosystemu jen úvěrové instituce ⁽³⁾. ECB bude muset pozorně posoudit možné důsledky zahrnutí podniků třídy 1 do definice „úvěrové instituce“.

1. Klasifikace investičních podniků jako úvěrových institucí

Komise navrhuje tři třídy investičních podniků: i) investiční podniky, jejichž podnikání zahrnuje obchodování na vlastní účet a/nebo upisování finančních nástrojů a/nebo umístování finančních nástrojů na základě pevného závazku převzetí ⁽⁴⁾ a jejichž celková aktiva přesahují 30 miliard EUR, nebo investiční podniky, které vykonávají uvedené činnosti a jsou součástí skupiny podniků, jejíž celková aktiva přesahují 30 miliard EUR ⁽⁵⁾ (podniky třídy 1); ii) investiční podniky, které splňují určité prahové hodnoty ⁽⁶⁾ (podniky třídy 2); a iii) všechny ostatní investiční podniky

⁽¹⁾ COM(2017)790 final a COM(2017)791 final.

⁽²⁾ Nařízení Rady (EU) č. 1024/2013 ze dne 15. října 2013, kterým se Evropské centrální bance svěřují zvláštní úkoly týkající se politik, které se vztahují k obezřetnostnímu dohledu nad úvěrovými institucemi (Úř. věst. L 287, 29.10.2013, s. 63).

⁽³⁾ Viz článek 55 obecných zásad Evropské centrální banky (EU) 2015/510 ze dne 19. prosince 2014 o provádění rámce měnové politiky Eurosystemu (ECB/2014/60) (Úř. věst. L 91, 2.4.2015, s. 3).

⁽⁴⁾ Služby podle bodů 3 a 6 oddílu A přílohy I směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/65/EU ze dne 15. května 2014 o trzích finančních nástrojů a o změně směrnice 2002/92/ES a 2011/61/EU (Úř. věst. L 173, 12.6.2014, s. 349).

⁽⁵⁾ Pokud je celková hodnota aktiv podniku na individuální úrovni nižší než 30 miliard EUR, avšak tento podnik je součástí skupiny, jejíž celková hodnota aktiv přesahuje 30 miliard EUR (tj. celková hodnota aktiv všech subjektů v rámci skupiny, které poskytují příslušné služby a jejichž celková aktiva na individuální úrovni nedosahují 30 miliard EUR), bude každý podnik v rámci skupiny, jenž poskytuje příslušné služby, úvěrovou institucí; nebo pokud celková hodnota aktiv všech podniků ve skupině jako celku, které poskytují příslušné služby, přesahuje 30 miliard EUR (tj. mateřský podnik a dceřiné společnosti), může orgán vykonávající dohled na konsolidovaném základě po konzultaci s kolegiem rozhodnout o klasifikaci jednoho či více podniků této skupiny, jejichž celková hodnota aktiv na individuální úrovni nedosahuje 30 miliard EUR, jako úvěrové instituce s cílem řešit možná rizika obcházení pravidel a možná rizika pro finanční stabilitu Unie.

⁽⁶⁾ Viz článek 12 navrhovaného nařízení.

(podniky třídy 3). Podniky třídy 1 jsou klasifikovány jako úvěrové instituce a měla by se na ně vztahovat směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/36/EU⁽¹⁾ a nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 575/2013⁽²⁾. Tím, že se stanou úvěrovými institucemi ve smyslu článku 1 nařízení (EU) č. 1024/2013, by tak podniky třídy 1 podléhaly dohledu ECB v rámci jednotného mechanismu dohledu⁽³⁾.

Jelikož nařízení (EU) č. 1024/2013 výslovně uvádí, že se jím ECB nesvěřují žádné jiné úkoly v oblasti dohledu, je z právního hlediska zřejmé, že jiným způsobem jak zajistit, aby ECB vykonávala dohled nad podniky třídy 1, by byla změna nařízení (EU) č. 1024/2013, kterou by se ECB svěřily zvláštní úkoly týkající se obezřetnostního dohledu nad podniky třídy 1. Z hlediska dopadu na pravomoci ECB v oblasti dohledu je na místě připomenout, že počet podniků třídy 1 je omezený a že služby, které úvěrové instituce a podniky třídy 1 poskytují, se překrývají. Dopad navrhovaného nařízení na ECB se tak zdá být okrajový⁽⁴⁾.

Podle navrhovaného nařízení je cílem kritérií, na jejichž základě být investiční podnik považován za úvěrovou instituci ve smyslu čl. 4 odst. 1 nařízení (EU) č. 575/2013⁽²⁾, zachytit systémové investiční podniky, jejichž celková aktiva přesahují určité prahové hodnoty.

ECB tento návrh vítá, neboť podniky, které splňují tato kritéria, mohou z důvodu své velikosti a vzájemné propojenosti a s ohledem na svou expozici vůči významnému úvěrovému riziku protistrany a tržnímu riziku u pozic, které nabývají na vlastní účet, představovat zvýšená rizika pro finanční stabilitu, jakož i zvýšené riziko přenesení účinků na jiné úvěrové instituce. Navrhované rozlišení zajišťuje uplatňování obezřetných a jednotných standardů v oblasti dohledu tak, aby byly zajištěny rovné podmínky pro instituce podobné úvěrovým institucím. Aniž by byla dotčena stávající odpovědnost vnitrostátních příslušných orgánů za dohled nad pobočkami úvěrových institucí ve třetích zemích, mělo by navrhované nařízení upřesnit způsob výpočtu aktiv, tj. zahrnout aktiva poboček skupin ze třetích zemí v Unii a dceřiných společností podniků z Unie ve třetích zemích na základě jejich konsolidované rozvahy.

Vzhledem k tomu, že celková aktiva nejsou jediným kritériem pro určení systémového významu investičních podniků, navrhuje se, aby prahová hodnota pro celková aktiva byla doplněna dalšími kritérii, například kritériem týkajícím se příjmů, významem činnosti v rámci více jurisdikcí nebo kritériem vzájemné propojenosti. Bylo by žádoucí tato kritéria co nejvíce sladit s kritérii významnosti uvedenými v nařízení (EU) č. 1024/2013, přičemž by se mělo rovněž zohlednit doporučení EBA⁽⁵⁾. Po získání více zkušeností s navrhovanou úpravou by bylo vhodné tato kritéria zdokonalit na základě metodiky pro hodnocení systémového rizika, které představují investiční podniky, aby se zajistilo dosažení cílů této úpravy a zabránilo nepřiměřeným nezamýšleným důsledkům, například ve formě regulační arbitráže.

Podle směrnice 2013/36/EU jsou členské státy povinny zajistit, aby příslušný orgán pro udělování povolení úvěrovým institucím konzultoval s příslušnými orgány pro dohled nad investičními podniky, pokud je příslušný investiční podnik ovládán týmiž fyzickými nebo právníckými osobami, které kontrolují úvěrovou instituci.⁽⁷⁾ Navrhovaná směrnice by proto měla vyjasnit, že taková konzultace se vyžaduje i v případech, kdy je investiční podnik reklasifikován jako úvěrová instituce⁽⁸⁾.

(1) Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/36/EU ze dne 26. června 2013 o přístupu k činnosti úvěrových institucí a o obezřetnostním dohledu nad úvěrovými institucemi a investičními podniky, o změně směrnice 2002/87/ES a zrušení směrnic 2006/48/ES a 2006/49/ES (Úř. věst. L 176, 27.6.2013, s. 338).

(2) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 575/2013 ze dne 26. června 2013 o obezřetnostních požadavcích na úvěrové instituce a investiční podniky a o změně nařízení (EU) č. 648/2012 (Úř. věst. L 176, 27.6.2013, s. 1).

(3) Viz 33. bod odůvodnění navrhovaného nařízení a strana 26 pracovního dokumentu útvarů Komise s názvem „Review of the prudential framework for investment firms“, který je přiložen k navrhovaným aktům (SWD(2017)481 final).

(4) Viz třetí odstavce na straně 2 důvodové zprávy k navrhovanému nařízení.

(5) Viz článek 60 navrhovaného nařízení.

(6) Viz stanovisko Evropského orgánu pro bankovníctví v reakci na žádost Evropské komise o poradenství v oblasti investičních podniků (EBA/Op/2017/11) ze dne 29. září 2017. V doporučení č. 4 se uvádí, že za účelem určení podniků třídy 1 by měl orgán EBA vypracovat regulační technické normy úrovně 2 pro provedení takové identifikace, přičemž by měly být zohledněny zvláštnosti investičních podniků.

(7) Viz čl. 16 odst. 2 směrnice 2013/36/EU.

(8) Viz navrhovaná změna čl. 57 odst. 6a (nový) navrhované směrnice.

Dne 23. listopadu 2016 zveřejnila Komise návrh směrnice, kterou se mění směrnice 2013/36/EU⁽¹⁾, k němuž byla ECB konzultována. Podle tohoto návrhu by byly úvěrové instituce a investiční podniky ze třetích zemí povinny v případě splnění určitých podmínek zřídit mateřský podnik v EU, který by konsolidoval veškerá jejich aktiva v Unii⁽²⁾. ECB znovu opakuje, že důrazně podporuje návrh týkající se zprostředkujícího mateřského podniku v EU, který Komise předložila v souvislosti s revizí směrnice 2013/36/EU a nařízení (EU) č. 575/2013⁽³⁾. Aby se předešlo pochybnostem, navrhovaná změna definice „instituce“ v navrhovaném nařízení by neměla osvobodit investiční podniky od povinnosti zřídit zprostředkující mateřský podnik v EU.

2. Udělování povolení některým investičním podnikům k výkonu činnosti úvěrové instituce

Podle navrhované směrnice je za udělení povolení investičnímu podniku, který spadá do definice úvěrové instituce, odpovědný orgán příslušný k udělování povolení úvěrovým institucím podle směrnice 2013/36/EU⁽⁴⁾. Příslušné orgány pro dohled nad úvěrovými institucemi a investičními podniky by měly být povinny spolupracovat, zejména s cílem zajistit, aby investiční podniky v případě dosažení prahových hodnot podle navrhovaného nařízení neprodleně požádaly o povolení k výkonu činnosti úvěrové instituce a aby orgán bankovního dohledu mohl plynule převzít výkon dohledu⁽⁵⁾.

V navrhované směrnici se stanoví, že investiční podniky, které lze klasifikovat jako úvěrové instituce, musí získat povolení působit jako úvěrová instituce, je však třeba objasnit, co následuje po udělení takového povolení⁽⁶⁾. Navrhovaná směrnice by měla rovněž objasnit důsledky pro investiční podnik, který dosáhl prahovou hodnotu, ale který působí po delší dobu bez příslušného povolení a jehož žádost o udělení povolení příslušný orgán následně zamítne. V takovém případě může vyvstat otázka, který orgán by byl příslušný k uložení sankce investičnímu podniku za to, že bez povolení působí jako úvěrová instituce, zda by to byl příslušný orgán pro dohled nad investičními podniky, nebo příslušný orgán pro dohled nad úvěrovými institucemi. Navrhovaná směrnice by navíc měla dále upřesnit, že investiční podniky, které splňují definici úvěrových institucí, bez ohledu na to, pod kterou část definice jejich činnosti spadají, mohou vykonávat tradiční bankovní činnosti (např. přijímání vkladů od veřejnosti nebo poskytování úvěrů) až poté, co získají povolení k výkonu všech bankovních činností⁽⁷⁾. Až do udělení takového povolení by proto tyto subjekty měly vykonávat pouze činnosti, pro které jim bylo uděleno povolení jako investičnímu podniku.

3. Důsledky pro oblast statistiky

ECB poukazuje na to, že je důležité zajistit vysokou míru jednotnosti a harmonizované metodiky pro statistické pojmy a definice v právních předpisech Unie, jakož i mezi právními předpisy Unie v oblasti statistiky a mezinárodními statistickými normami, zejména systémem národních účtů přijatým Statistickou komisí Organizace spojených národů⁽⁸⁾. Z tohoto důvodu ECB již dříve uvítala, že definice subsektoru „měnových finančních institucí“ v ESA 2010⁽⁹⁾ vychází z definice přijaté ECB⁽¹⁰⁾, na niž výslovně odkazuje⁽¹¹⁾.

⁽¹⁾ Návrh směrnice Evropského parlamentu a Rady, kterou se mění směrnice 2013/36/EU, pokud jde o osvobozené subjekty, finanční holdingové společnosti, smíšené finanční holdingové společnosti, odměňování, opatření a pravomoci v oblasti dohledu a opatření na zachování kapitálu (COM(2016) 854 final).

⁽²⁾ Viz navrhovaný článek 21b směrnice 2013/36/EU. Viz též odstavec 1.6 stanoviska Evropské centrální banky ze dne 8. listopadu 2017 ke změnám unijního rámce kapitálových požadavků pro úvěrové instituce a investiční podniky (CON/2017/46) (Úř. věst. C 34, 31.1.2018, s. 5). Všechna stanoviska ECB jsou zveřejněna na internetových stránkách ECB www.ecb.europa.eu.

⁽³⁾ Viz též odstavec 1.6 stanoviska CON/2017/46.

⁽⁴⁾ V tomto ohledu je třeba poznamenat, že čl. 16 odst. 2 směrnice 2013/36/EU požaduje, aby příslušný orgán pro dohled nad úvěrovými institucemi před vydáním povolení úvěrové instituci za určitých okolností konzultoval příslušné orgány odpovědné za dohled nad investičními podniky.

⁽⁵⁾ Viz navrhovaná změna čl. 5 odst. 2 navrhované směrnice.

⁽⁶⁾ V této souvislosti viz 38. bod odůvodnění směrnice 2014/65/EU, který uvádí: „Úvěrové instituce povolené podle směrnice 2013/36/EU by k poskytování investičních služeb nebo výkonu investiční činnosti neměly potřebovat další povolení podle této směrnice. Pokud se úvěrová instituce rozhodne poskytovat investiční služby nebo vykonávat investiční činnost, měly by příslušné orgány před udělením povolení podle směrnice 2013/36/EU ověřit, zda instituce splňuje odpovídající ustanovení této směrnice“.

⁽⁷⁾ Viz navrhovaná změna čl. 57 odst. 6 navrhované směrnice.

⁽⁸⁾ Viz Systém národních účtů 2008 (New York, 2009), vypracovaný pod záštitou Evropské komise, Mezinárodního měnového fondu, Organizace pro hospodářskou spolupráci a rozvoj, Organizace spojených národů, Světové banky, k dispozici na <https://unstats.un.org/unsd/nationalaccount/docs/SNA2008.pdf>.

⁽⁹⁾ ESA 2010 je evropský systém účtů zřízený nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 549/2013 ze dne 21. května 2013 o Evropském systému národních a regionálních účtů v Evropské unii (Úř. věst. L 174, 26.6.2013, s. 1).

⁽¹⁰⁾ Viz čl. 1 písm. a) nařízení Evropské centrální banky (EU) č. 1071/2013 ze dne 24. září 2013 o rozvaze sektoru měnových finančních institucí (přepracované znění) (ECB/2013/33) (Úř. věst. L 297, 7.11.2013, s. 1).

⁽¹¹⁾ Viz odstavec 6 stanoviska Evropské centrální banky ze dne 19. května 2011 k návrhu nařízení Evropského parlamentu a Rady o Evropském systému národních a regionálních účtů v Evropské unii (CON/2011/44) (Úř. věst. C 203, 9.7.2011, s. 3).

Některá statistická nařízení ECB navíc definují soubor zpravodajských jednotek přímým odkazem na definici měnových finančních institucí v nařízení (EU) č. 1071/2013⁽¹⁾, odkazem na subsektor „institucí přijímajících vklady kromě centrální banky“ (subsektor ESA S.122) nebo odkazem na „úvěrové instituce“ ve smyslu čl. 4 odst. 1 bodu 1 nařízení (EU) č. 575/2013⁽²⁾.

Navrhované nařízení do definice úvěrové instituce zahrnuje podniky, které – zabývají-li se převážně finančním zprostředkováním kromě přijímání vkladů (nebo prostředků velmi podobných vkladům) – spadají do subsektoru ESA „Ostatní finanční zprostředkovatelé kromě pojišťovacích společností a penzijních fondů“ (S.125). Tento subsektor však nespadá do definice měnové finanční instituce v právních předpisech Unie. Pokud by tedy byly podniky třídy 1 klasifikovány jako úvěrové instituce, vznikly by nesrovnalosti ve společných standardech, definicích a klasifikacích relevantních pro statistické zacházení s finančními podniky podle právních předpisů Unie, které by bylo třeba napravit.

4. Makrobezpečnostní hledisko ve vztahu k investičním podnikům

Navrhované akty nezohledňují doporučení EBA ohledně potřeby zahrnout makrobezpečnostní hledisko ve vztahu k investičním podnikům⁽³⁾. V rámci případného budoucího přezkumu kritérií pro určení systémových investičních podniků by se mohlo též zvážit, zda by mohly být vyvinuty určité makrobezpečnostní nástroje s cílem řešit specifická rizika, jež pro finanční stabilitu mohou představovat menší investiční podniky. Prostřednictvím menších investičních podniků, které jsou významnými účastníky trhu, vyvíjejí přeshraniční činnost nebo jsou napojeny na úvěrové instituce, by mohlo docházet k zesílení dopadu otřesů.

5. Poskytování služeb podniky ze třetích zemí

Pokud jde o návrh Komise na posílení a další harmonizaci právních předpisů Unie, které se vztahují na pobočky investičních podniků ze třetích zemí⁽⁴⁾, zákonodárce Unie by mohl dále zvážit možnost uplatnění harmonizovaných pravidel na všechny pobočky, a to i ty, které poskytují služby profesionálním klientům a způsobilým protistranám, s cílem zajistit, aby významná rizika byla v celé Unii řešena konzistentně a aby se zabránilo regulatorní arbitráži. Navrhované akty v této souvislosti uznávají, že úvěrové instituce a investiční podniky jsou kvalitativně rozdílné instituce s primárně rozdílným obchodním modelem, ve kterém je však určitý přesah v rámci služeb, které tyto podniky mohou poskytovat⁽⁵⁾. V této souvislosti by předmětem dalších úvah mohly být možné způsoby regulatorní arbitráže, například pokud jde o zacházení s pobočkami úvěrových institucí ze třetích zemí, které by zřejmě mělo být v souladu s navrhovaným zacházením s pobočkami investičních podniků ze třetích zemí, a mělo by být tudíž na úrovni Unie rovněž dále harmonizováno.

Navrhované nařízení posiluje režim stanovený v nařízení (EU) č. 600/2014⁽⁶⁾, pokud jde o poskytování služeb a provádění činností investičními podniky ze třetích zemí po přijetí rozhodnutí o rovnocennosti. Rovnocennost regulačních režimů třetích zemí se používá v různých oblastech příslušného práva Unie a v této souvislosti by se mohla zvážit konzistentnost a další zlepšení těchto přístupů. Zákonodárce Unie by zároveň mohl dále zvážit, zda by měl

(1) Viz například nařízení Evropské centrální banky (EU) č. 1011/2012 ze dne 17. října 2012 o statistice držby cenných papírů (ECB/2012/24) (Úř. věst. L 305, 1.11.2012, s. 6); nařízení Evropské centrální banky (EU) č. 1072/2013 ze dne 24. září 2013 o statistice úrokových sazeb uplatňovaných měnovými finančními institucemi (ECB/2013/34) (Úř. věst. L 297, 7.11.2013, s. 51); nařízení Evropské centrální banky (EU) č. 1333/2014 ze dne 26. listopadu 2014 o statistice peněžních trhů (ECB/2014/48) (Úř. věst. L 359, 16.12.2014, s. 97).

(2) Viz čl. 3 odst. 1 nařízení Evropské centrální banky (EU) 2016/867 ze dne 18. května 2016 o shromažďování podrobných údajů o úvěrech a o úvěrovém riziku (ECB/2016/13) (Úř. věst. L 144, 1.6.2016, s. 44).

(3) Viz stanovisko Evropského orgánu pro bankovníctví v reakci na žádost Evropské komise o poradenství v oblasti investičních podniků (EBA/Op/2017/11) ze dne 29. září 2017. V doporučení č. 60 tohoto stanoviska se uvádí, že nový obezpečnostní režim pro investiční podniky by měl zahrnovat makrobezpečnostní hledisko. V tomto ohledu je třeba zdůraznit význam omezení vzniku a materializace systémových rizik s cílem určit, zda by měly být vyvinuty vhodné makrobezpečnostní nástroje k řešení těchto rizik. V doporučení č. 61 se uvádí, že je zapotřebí provést podrobnou analýzu, která posoudí potenciální systémový dopad uvedených tří tříd investičních podniků. V této souvislosti by se měla zvážit potřeba uzpůsobit makrobezpečnostní hledisko specifikům obchodních modelů investičních podniků. Viz též diskusní dokument EBA s názvem „Designing a new prudential regime for investment firms“ (EBA/DP/2016/02) ze dne 4. listopadu 2016.

(4) Viz čl. 58 odst. 3 navrhované směrnice, kterým se mění článek 41 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/65/EU ze dne 15. května 2014 o trzích finančních nástrojů a o změně směrnic 2002/92/ES a 2011/61/EU (Úř. věst. L 173, 12.6.2014, s. 349).

(5) Viz strana 2 důvodové zprávy k navrhované směrnici a strana 2 důvodové zprávy k navrhovanému nařízení.

(6) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 600/2014 ze dne 15. května 2014 o trzích finančních nástrojů a o změně nařízení (EU) č. 648/2012 (Úř. věst. L 173, 12.6.2014, s. 84).

být režim rovnocennosti v nařízení (EU) č. 600/2014 omezen (např. omezením tohoto režimu na poskytování investičního poradenství a umístování finančních nástrojů bez pevného závazku převzetí ve vztahu k profesionálním klientům a způsobilým protistranám). Mohlo by se také zvážit, zda by stávající režim pro investiční podniky ze třetích zemí měl nadále ponechat členským státům regulaci investičních služeb poskytovaných investičními podniky ze třetích zemí s nerovnocenným režimem, jelikož členské státy a vnitrostátní orgány dohledu nemohou jednostranně řešit systémová rizika, která představují například některé velké podniky působící přeshraničně nad rámec působnosti vnitrostátních jurisdikcí. Jednou z možností jak zjistit rovné podmínky by mohla být povinnost pro takové podniky ze třetích zemí s nerovnocenným režimem založit časem pobočku (nebo dceřinou společnost) v Unii za účelem poskytování investičních služeb v Unii.

6. Sladění

- 6.1. Je třeba důkladně posoudit vzájemný vztah mezi navrhovanými akty a směrnicí 2013/36/EU a nařízením (EU) č. 575/2013, aby se předešlo nezamýšleným důsledkům plynoucím ze změny definice úvěrových institucí. Návrh nemá vliv na rozsah konsolidace podle nařízení (EU) č. 575/2013 ani na požadavek, aby do této konsolidace byly zahrnuty investiční podniky, které jsou buď vlastníky subjektů v rámci bankovní skupiny, nebo které jsou dceřinými podniky subjektů v rámci bankovní skupiny. Jakékoli další změny navrhovaných aktů by měly být důkladně posouzeny s cílem zachovat rozsah konsolidace podle nařízení (EU) č. 575/2013. Rovněž je třeba zajistit soulad mezi navrhovanými akty a některými změnami směrnice 2013/36/EU a nařízením (EU) č. 575/2013, které mají vstoupit v platnost v nadcházejících měsících.
- 6.2. Navrhovaná směrnice stanoví, že příslušné orgány a všechny osoby sdružené s těmito orgány jsou vázány povinností zachovávat služební tajemství⁽¹⁾. Znění příslušných ustanovení navrhované směrnice se liší od ustanovení o profesním tajemství ve směrnicích Evropského parlamentu a Rady 2013/36/EU a 2014/65/EU⁽²⁾. Cílem návrhů by mělo být sladění znění různých odvětvových právních předpisů Unie tak, aby byl v případě potřeby harmonizován rozsah povinností zachovávat profesní tajemství.
- 6.3. ECB doporučuje vyhnout se opakování existujících definic. Například výraz „vedoucí orgán v rámci své kontrolní funkce“ je definován jak ve směrnici 2013/36/EU, tak v navrhované směrnici.

Ve Frankfurtu nad Mohanem dne 22. srpna 2018.

Prezident ECB

Mario DRAGHI

⁽¹⁾ Viz článek 13 navrhované směrnice.

⁽²⁾ Viz článek 53 směrnice 2013/36/EU a článek 76 směrnice 2014/65/EU.